

Numeri 14 : 10 – 12; 20 – 25

Bij al wat je ziet, vergeet God niet

Votum en groet

Zingen: Psalm 95 : 1 en 3

Gebed

Lezen: Numeri 13 : 1 – 3; 13 : 25 – 14 : 12; 14 : 20 – 33

Zingen: Psalm 95 : 4 en 5

Tekst: Numeri 14 : 10 – 12 en 20 - 25

Verkondiging

Zingen: Opwekking 407

Belijdenis

Zingen: Opwekking 377 – Wat de toekomst brengen moge

Gebed

Collecte

**Zingen: Weerklank 105 – Een blijde boodschap, vol van
leven**

Zegen

Zingen: Ga nu heen in vrede

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Christus komt, Advent

Advent. Zo heet deze tijd van het jaar. We vieren adventsweken, adventszondagen. Advent betekent: komst. We denken er aan dat de Here Jezus in de wereld is gekomen. Met kerst. Hij komt nog een keer. Op de wolken. Naar die komst zijn we onderweg. We kijken vooruit deze weken. We horen hoe Jezus kwám...en dat Hij kómt! We leven met een rijke toekomst voor ogen.

Vooruitkijken. Dat deed het volk Israël ook. Het was op reis. Ze waren vlakbij het beloofde land. De bergen kon je al zien. Nog even. Dan zouden ze zijn ze waar ze wezen wilden. Het zal spannend geweest zijn.

Maar het liep anders. Ze waren zo dichtbij. Een groot deel van het volk zou nooit een stap zetten in het land van de belofte. Op het laatste moment glipte het hen door de vingers. Wat zonde. Hoe kon dat nou? Inderdaad...er was zonde. Wat was die

zonde? Wat leren wij hier van? Kan ons ook zoiets overkomen, nu wij onderweg zijn?

Wat ging er verkeerd?

Ze zijn er zo dichtbij! Ze hebben hun tenten opgeslagen bij **Kades Barnea**. Kijk op het kaartje. Een vruchtbare plek, met veel bronnen. Dit hoort straks bij Kanaän, het beloofde land. Ze staan er al met één been in. De Here zal het aan de Israëlieten geven. Vers 2. Het is al beslist. En ze zijn al over de drempel.

Wat kan er nog mis gaan?

Het volk wilde verkenners vooruitsturen (Deut. 1 : 22) Om te kijken hoe het land er uit zag, wat voor mensen er woonden.

Vertrouwden ze het niet helemaal? Mozes vraagt de Here of dit goed is. Hij vindt het goed.

Twaalf verspieders worden aangewezen. Ze doen hun werk grondig. Veertig dagen zijn ze onderweg. Dan komen ze terug.

Wat hebben ze gezien? De verspieders brengen verslag uit.

Over één ding zijn ze het allemaal eens. Het land is vruchtbaar.

De bewijzen hebben ze bij zich. Overvloedige vruchten. De

druiventros die ze bij zich hebben kan niet door één man gedragen worden, zo groot! Ze zullen het daar goed hebben. Ook over de bewoners zijn ze het eens. Die wonen in steden met sterke muren. De bevolking van het land is sterk. Dán komt de conclusie. Daar verschillen de verspieders. Tien van hen zeggen: we kunnen dat volk niet aanvallen. Het is te sterk voor ons. Om dat te onderstrepen komen ze met nog meer ongunstige informatie over het land. Het eet zijn eigen inwoners op...door rampen, doordat het vaak een slagveld is waar vijandige legers elkaar bestrijden. Dat is nu nog zo, het kleine landje Israël in het Midden-Oosten is nog toneel van oorlog. Dat hebben de verspieders toen goed gezien...het is een trefpunt van vijandige legers, die elkaar in de vlakten van Israël bevechten. Daar heeft het land en de bevolking onder te lijden. Verder vertelden ze dat er grote mensen wonen, reuzen. Zij voelden zich klein. Als sprinkhanen vergeleken bij de Enakieten. En nu zijn ineens alle mensen uitzonderlijk lang geworden, een volk van reuzen. Zijn ze aan het overdrijven? De rapportage valt negatief uit.

Het volk barst in gejammer uit. Zij beginnen met verwijten.

Tegen Mozes en Aaron. Maar ook de Here. Waarom brengt Hij hen naar dit land? De volken zullen de mannen doden, en hun vrouwen en kinderen gevangen nemen. Ze zien de ellende voor zich, en willen terug naar Egypte.

Twee verspieters proberen het tij te keren. Kaleb en Jozua vinden dat ze wél verder moeten trekken. Maar het volk is door het dolle heen. Ze dreigen die twee te stenigen.

Een volk in opstand! Koppig. Woorden die de Bijbel gebruikt. In Hebreeën 3. Kwaadwillig, ongelovig hart, afvallig van de levende God, halsstarrig. Hebreeën brengt het verhaal van Israël dichtbij. Wij zijn gewaarschuwd.

De majesteit van de HEER

God verschijnt. **De** majesteit van de HEER. God, zo groot als Hij is. Schitterend. Ontzagwekkend. Verschijnt Hij in een wolk? In een fel licht? Hij is er. “De Heer is groot, een God vol kracht, een vorst in majesteit en macht, ver boven elke god verheven” (Psalm 95). Deze God zet je niet naar je hand. Hij laat zich niet

aan de kant schuiven. Hij laat niet over zich lopen. Hij is er. Zo groot als Hij is. Dan voelt een mens zich klein, als een sprinkhaan. Dit is wat anders dan die reuzen. God is erbij. Vaak zeggen we dat tegen elkaar als troost. Deze keer belooft het niet veel goeds. De vraag van de HEER is een kippenvel-vraag. Hoe lang nog zal dit volk mij afwijzen? Wij horen nogal eens dat mensen vragen stellen. Waar is God? Waarom doet Hij onbegrijpelijke dingen? Had Hij die ramp niet kunnen voorkomen? Deze keer is het andersom. God vraagt: hoe lang nog zal dit volk weigeren mij te vertrouwen? Dáár zit de pijn. Wantrouwen! Hoe kán het gebeuren. Ze zijn net 1 a 2 jaar onderweg. Kijk wat God allemaal deed. Wonderen in Egypte. Het volk dat door de zee trok. Hij heeft in de woestijn voor fris water gezorgd. Elke dag eten. Ze kregen zijn wetten, in donder en onweer bij de Sinai. Wat had God in die 2 jaar meer moeten doen om het vertrouwen te winnen? Heeft het dan helemaal geen indruk gemaakt? Hebben ze geen gevoel voor God? Die tien verspieders, waarom hébben ze het niet over Hem. Net of de HERE er niet toe doet. Als Kaleb en Jozua Hem noemen,

raapt het volk stenen. De dood aan deze mannen. Zijn ze dan gek geworden met elkaar? Denken ze echt, dat ze met God niet hoeven te rekenen. Kan dat...dat God alles uit de kast haalt, en dat het je niet raakt? Het heeft iets godslasterlijks. Je kunt Gods naam lasteren door die te misbruiken. Je kunt Hem ook negeren, expres niet noemen. Minstens zo erg. Daarom zegt de HEER: hoe lang nog zal dít volk mij afwijzen. Niet mijn volk. Er zit te veel tussen...je voelt afstand. Dít volk. Het klinkt onheilspellend.

Dat ís het ook. "Ik zal het met de pest treffen en het verhinderen het land in bezit te nemen". Mozes blijft over, met Hem en zijn nakomelingen gaat God verder. Om te huiveren. God moet wel verschrikkelijk boos zijn. En Hij kan het. Het is voor Hem een koud kunstje om dit volk van de kaart te vegen. Een pestziekte die mannen, vrouwen en kinderen aanpakt, laat sterven.

Gelukkig springt Mozes in. De voorbidder. Hij denkt niet: dan ga ik gelukkig vrij uit. Zijn positie is niet belangrijk. Hij neemt het op voor 'dit volk'. Groots, zoals dat gebeurt. Lees thuis maar na.

En dan laat God zich verbidden. Hij zal vergeving schenken, zegt vers 20. Hij zal het volk niet vernietigen. Hij gaat nog weer verder met ze. God is een vergevende God. Denk dan dat God de zonde in de diepe oceaan dumpst (slot van Micha 7). Die zonde is weg. Verdwenen in de golven. God komt daar ook niet op terug.

Vergeving, betekent dat: we doen of er niets gebeurd is? Zand er over? Zo werkt dat niet altijd. Zonde kan vergeven worden, terwijl er pijnlijke gevolgen achter blijven. Zo hier: het volk wordt als geheel gespaard. Maar velen van hen mogen het land niet in. De tien verspieders stierven in de buurt van het heiligdom, ten gevolge van een plaag. En de 20 plussers zullen komende jaren sterven in de woestijn. Elke keer als het volk opbreekt om verder te trekken laten ze heuvels achter, grafheuvels...wéér mensen begraven. Schroeiplekken van de zonde blijven te zien. Ook al is er vergeven. Met als blijvend gevolg dat zij hun toekomst in Kanaän kunnen vergeten. God is een God, die je serieus moet nemen.

Maak niet dezelfde fout

Dat was het Oude Testament, ligt het in het Nieuwe Testament nog net zo? Wat denkt u? Is God veranderd? Lees Hebreeën 3 en 4. “Zie er dus op toe, broeders en zusters, dat niemand van u door een kwaadwillig, ongelovig hart afvallig wordt van de levende God” (3 : 12) De schrijver haakt aan bij de gebeurtenissen uit onze tekst. Nog een woord uit Hebreeën.

“Aangezien de belofte om binnen te gaan in Gods rust nog steeds van kracht is, moeten we ervoor waken dat iemand van u ook maar de schijn wekt deze gelegenheid aan zich voorbij te laten gaan” (4 : 1). De verspieders lieten de gelegenheid voorbij gaan. Het volk stond op drempel en liet het voorbij gaan. Hebreeën zegt: het kan ons overkomen, dat we de rust verspelen. Je kunt denken dat je er al bent...en dat het je nog net uit handen glipt.

Wij leven elke dag op de drempel. De Here kan vandaag terugkomen. We staan permanent op het punt het beloofde land binnen te gaan. Het kan nog mis gaan. Zoals bij het volk Israël op het laatste ogenblik.

Is het niet te streng, te zwaar? Moet je daar nu zo bang voor zijn, voor wantrouwen naar God toe? Heb jij daar last van? De duivel is er een kei in, zaad van wantrouwen zaaien. Tegen Eva zegt hij: denk je dat God echt het goede met jullie wil? Eva trapte er in. Het zaad van wantrouwen kan binnen komen door tegenvallers, verlies, moeite en zorgen. Soms maakt een mens zoveel mee, dan komen de vragen: "waarom doet God dit? Waar is Hij in mijn ellende? God belooft een goed leven op de nieuwe aarde. Wat moet ik daar van geloven? Kan God die belofte waar maken? Ik kan me er weinig bij voorstellen. Zou het daar beter zijn, dan hier? Het leven hier trekt. Zoals Egypte aan de Israëlieten trok. De eeuwigheid, is dat niet wat lang? Zou het er niet saai zijn? Moet ik de hele dag God eren? Wil ik dat wel, heb ik dan nog ruimte voor me zelf, om mijn eigen lekkere gang te gaan? Die toekomst hoeft niet zo nodig. Als ik het hier maar goed heb. Pluk de dag. De eeuwigheid speelt geen rol. Hebreëën waarschuwt: wek niet de schijn, dat u deze gelegenheid om binnen te komen aan u voorbij laat gaan.

Met andere ogen

Het **huisbezoekthema** krijgt in onze tekst kleur. Met andere ogen. Kaleb, en later horen we ook van Jozua, trekken een andere conclusie dan de tien. Hoe kan dat? Ze hebben hetzelfde gezien. Het vruchtbare land, overvloeiend van melk en honing. Sterke vestingsteden, lange mensen achter hoge dikke muren. De reuzen. Maar zij kijken anders. Ze zien in geloof de HEER. Als de HEER ons goedgezind is, zal Hij ons erheen brengen en het ons geven. Je moet niet bang zijn voor de bevolking van het land. Zij hebben wel dikke muren, sterke steden, maar zij hebben niemand die hen beschermt. En wij worden bijgestaan door de HEER. Daar zit hem het verschil met het eerste verslag. Nu wordt de HEER wel genoemd. Tot drie keer toe, in hoofdstuk 14 : 8 en 9. Je kijkt anders de wereld in. Dat is nog eens geloof. Bij al wat je ziet, vergeet God niet! Kijk met andere ogen. **Door** de bril van het geloof zie je mogelijkheden, die je anders niet ziet. Er gaat een toekomst voor Kaleb en Jozua open. Daar, naar die bergen, daar moeten we heen. Een prachtig land wacht op ons. Als God het wil,

wonen we daar straks.

Zij zijn klaar voor de toekomst. Zij willen er zo naar toe stappen.

Vooruit, niet langer wachten. We gaan de vijanden vermorzelen met gemak. Wees niet bang. Grote woorden. Dat hoort deze keer ook bij geloven.

Wat er verder bij hoort. Volhouden. Kaleb blijft geloven. En Jozua. Ook als anderen hen willen stenigen. Dát is geloven.

Overeind blijven, als verder bijna niemand mee doet.

Deze mannen zijn gemotiveerd. Ze hebben er alle hoop op. De toekomst trekt. Ze hebben niet door hoe de stadsmuren omver gaan. Maar God zal er voor zorgen. Ze hebben het volste vertrouwen.

Als je er toch zó in kunt staan. Het geeft je een prachtig uitzicht.

Dat doet nú al wat met je. Je krijgt een andere kijk op je leven.

Je beleeft de dagen anders. U kent dat. Nog een paar weken, dan is het kerstvakantie. Lekker, zin in. De gedachte aan straks kan je net dat zetje geven om nog lekker aan de slag te gaan.

Wij leven naar het beloofde land, een hemels vaderland, dat op aarde komt. Hoe zal dat wezen? Zou het echt zo'n mooie aarde

worden. Je krijgt er adrenaline van, geloofsadrenaline! Je gaat maar door. Met jouw bijzondere kijk op de dingen, jouw andere ogen.

Als we het nu gewoon geloven. Wij hebben Gods grote daden gezien, in Kerstfeest, Paasfeest, Hemelvaart en Pinksterfeest. Alle redenen om de HEER te vertrouwen. Hij maakt het waar. Ook de wederkomst, Christus op de wolken. De hemel op aarde. Hij doet het! Hij maakt er iets moois van. Het wordt een groot Paradijs. Een hemels Kanaän.

Vertrouw het, en God beloont dat. Hij beloont Kaleb, hij wordt grootgrondbezitter. Dat is echt gebeurd. Waarom? Omdat hij zijn zaakjes slim aan kon pakken? De tekst zegt: hij was door een andere geest bezield, de geest van God. Niet een geest van angst, zoals de tien. Een geest van geloof, een geest van hoop. Laat die Geest in uw hart wonen. Laat Gods Geest je hart in bezit nemen. Dan zul jij eens de aarde beërven. Als een prachtig land. Probeer je dat in te denken! Amen.